

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แนวทางในการจัดการเรียนรู้ตามมาตรา 22 ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ที่กำหนดว่า การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่านักเรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่านักเรียนมีความสำคัญมากที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มตามศักยภาพนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้จากที่นักเรียนเป็นผู้รอรับความรู้ และพัฒนาตนเอง ในขณะที่ครูจะต้องเปลี่ยนบทบาทจากผู้สอนหรือผู้บอกความรู้เป็นผู้เอื้ออำนวยความสะดวกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีส่วนร่วมในการเรียน การจัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญมีวิธีการที่หลากหลาย ตามสภาพของนักเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 4)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเพื่อมุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งจะทำให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 นอกจากนี้ยังเป็นหลักสูตรที่เน้นการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน จึงกำหนดให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามแนวทางที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ปฏิบัติจริง ในทุก ๆ กลุ่มสาระการเรียนรู้ ทุกระดับช่วงชั้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 3)

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นกลุ่มสาระหนึ่งที่มีความสำคัญในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นกลุ่มสาระที่นักเรียนทุกคนต้องเรียนรู้ โดยได้รับการจัดลำดับความสำคัญอยู่ในลำดับที่สองซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ และสร้างศักยภาพในการคิด และการทำงานอย่างสร้างสรรค์ ภาษาอังกฤษได้รับการกำหนดให้เรียนในทุกช่วงชั้น โดยสถานศึกษาสามารถจัดเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ทุกคนต้องเรียน และ

จัดเป็นสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมที่มีความลึก และความเข้มข้นขึ้น การเรียนภาษาต่างประเทศไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้นแต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถเรียนภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการงานอาชีพ การที่นักเรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้น ขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา (กรมวิชาการ 2551 : 3)

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาที่ต่อนักเรียนจะต้องมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียน และนอกห้องเรียน การจัดการกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และธรรมชาติของภาษา โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 กำหนดให้ผู้ที่จบระดับชั้นนี้ มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศ ในการปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำกลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำ และกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ พูดย่อข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน พูดย่อ และทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม) (กรมวิชาการ, 2551 : 5)

การเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาใดก็ตาม ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ทั้งในด้านเสียง คำศัพท์ และโครงสร้างภาษา เนื่องจากทุกภาษาจะมีองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกัน คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ การเรียนภาษาที่จะช่วยให้เข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น คือ ความเข้าใจโครงสร้างของภาษาและการรู้ความหมายของคำศัพท์ (ดวงเดือน จงพานิช, 2542 : 3 ; อ้างอิงมาจาก Long and Richards, 1987 : 305) ถึงแม้ว่าคำศัพท์ จะเป็นเพียงองค์ประกอบย่อย แต่ก็เป็้องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของภาษา (พลชัย วิริยะสมบัติ, 2543 : 1) ฉะนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ความรู้เรื่องคำศัพท์มีความสำคัญในการฝึกทักษะ ทั้ง 4 ด้าน ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์อย่างกว้างขวาง หรือชำนาญในการใช้คำศัพท์เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่จะนำไปสู่การบรรลุความสามารถระดับสูงของทักษะการอ่านทุกชนิด (เรวดี หิรัญ, 2540 : 15 ; อ้างอิงมาจาก Lennon, 1972 : 26-31) อีกทั้งความรู้ ความเข้าใจในความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ ในภาษานั้น ย่อมมีความสำคัญอย่างมาก ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (พรพิมล สุขะวที, 2540 : 63) การที่จำ

คำศัพท์ได้มากเท่าใดก็ย่อมได้เปรียบมากเท่านั้น และเมื่อยังได้รู้หน้าที่การใช้คำศัพท์นั้น ๆ ก็ถือว่าได้เปรียบมาก อีกทั้งยังเกิดทักษะในการใช้ภาษาและจำได้ตลอดไป (นเรศ สุรสิทธิ์, 2544 : 221) ดังนั้น ผู้สอนไม่ควรละเลยในเรื่องการสอนคำศัพท์ แม้ว่าการเรียนรู้ภาษาจะมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมาก เช่น การสอนไวยากรณ์ การสอนการออกเสียง เป็นต้น

จากปัญหาและความสำคัญของคำศัพท์ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงได้มีผู้คิดค้นหาวิธีการหรือแนวทางในการสอนคำศัพท์ตลอดจนนำสื่อและเทคนิคการสอนในรูปแบบต่าง ๆ นำไปใช้สอนในห้องเรียน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะเอื้ออำนวยต่อการฝึกการใช้ภาษาในห้องเรียนได้มากขึ้น เช่น นันทพร ชขศิริพงษ์ (2540 : 74-80) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ และไม่มีเกมประกอบ สมพร วราวิทย์ศรี (2540 : 63-71) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระหว่างการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ และไม่มีเกมประกอบ และ นิตยา ดวงเงิน (2547 : 86-88) ทำการศึกษาการพัฒนาการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้เกมในการประกอบการเรียนการสอน เป็นต้น

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปความสำคัญของคำศัพท์ได้ว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนภาษาทุกภาษา เพราะการรู้คำศัพท์มากเป็นสิ่งที่สามารถแสดงให้เห็นถึงความรู้ ความก้าวหน้าในการเรียนภาษา และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่ว ย่อมช่วยให้การเรียนได้ผลดียิ่งขึ้น อีกทั้งคำศัพท์ยังเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ให้ดีอีกด้วย ถ้าหากผู้เรียนไม่รู้หรือไม่เข้าใจคำศัพท์แล้ว ก็จะไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน และจะทำให้การเรียนภาษาของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำได้ในที่สุด

ผู้วิจัยซึ่งปฏิบัติหน้าที่ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ได้สำรวจสภาพของการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนบ้านเหล่าขนาดเป็นเบื้องต้นพบว่า มีปัญหาด้านสื่อการเรียนการสอน เนื่องจากยังขาดสื่อเพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ (โรงเรียนบ้านเหล่าขนาด, 2552 : 4) ประกอบกับผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลของนักเรียนจากบันทึกผลการเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษ (แบบบันทึกผลการพัฒนานักเรียน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ผ่านมาพบว่า นักเรียนมีศักยภาพในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ที่คาดหวังของโรงเรียน (โรงเรียนบ้านเหล่าขนาด, 2552 : 14-15) นอกจากนี้จากการประเมินด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ และจากการประเมินตามสภาพจริงจากแผนการจัดการเรียนรู้ (บันทึกหลังสอน) รายวิชาภาษาอังกฤษ (นางอมรรัตน์ ฉัตรคอน, 2552 : 45) พบว่า นักเรียนมีปัญหาในการอ่าน และเขียนสะกด

คำศัพท์ไม่ได้ ไม่รู้ความหมายของคำศัพท์ นักเรียนไม่กล้าแสดงออก ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษา
รับรู้ในเรื่องที่สอนซ้ำ ไม่สนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ในปีการศึกษา 2552 ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาอย่างจริงจัง โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นระดับชั้นที่ผู้วิจัยทำหน้าที่
สอน ผลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2552

โรงเรียนบ้านเหล่าหนาด

ระดับผลการเรียน	จำนวนนักเรียน (12)	คิดเป็นร้อยละ
0	-	0
1	-	0
1.5	2	16.66
2	3	25
2.5	2	16.66
3	1	8.33
3.5	2	16.66
4	2	16.66
ค่าเฉลี่ยที่น่าพอใจ (ระดับผลการเรียน 3-4)		41.67

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนมีผลการเรียนในระดับที่น่าพอใจ คือ ระดับผลการเรียน 3-4
นั้นมีเพียงร้อยละ 41.67 ซึ่งผู้วิจัยมองว่า เป็นสถานการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่มีปัญหา จึงได้รับ
การวิเคราะห์ และนำมาแก้ไขให้ความช่วยเหลือผู้เรียน

จากการศึกษาสภาพปัญหาในงานวิจัย เอกสารต่าง ๆ และประสบการณ์ในการสอน
ภาษาอังกฤษของผู้วิจัย เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยนั้น พบว่าสาเหตุที่
ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ หรือค่อนข้างต่ำ อาจเนื่องมาจาก
ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอนที่ขาดความรู้ และเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ
ดวงเดือน แสงชัย (2543 : 2-3) และ ทิพวัลย์ มาแสง (2542 : 3) ที่กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า
อุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษประการหนึ่งเกิดจากตัวครูที่สอนในโรงเรียน

ระดับประถมศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ได้ศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ทำให้ไม่แม่นยำในเนื้อหา จึงไม่สามารถนำวิธีการสอนที่ถูกต้องไปใช้ได้เหมาะสม และปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียนเอง ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ ขาดความมั่นใจในตนเอง นักเรียนส่วนมากจะจำคำศัพท์ไม่ได้ อ่าน และเขียนไม่ถูก นอกจากนี้นักเรียนจะไม่ค่อยสนใจเรียน ไม่เห็นความสำคัญ และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จึงทำให้ไม่อยากเรียน มีผลให้การเรียนการสอนไม่ประสบความสำเร็จ อีกทั้งปัญหาด้านสภาพแวดล้อม ที่นักเรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษในช่วงเวลาเรียน ซึ่งใช้เวลาเพียงวันละ 1 ชั่วโมงเป็นอย่างมาก ดังนั้น โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในเวลาเรียน และนอกเวลาเรียนในชีวิตประจำวันจึงมีน้อยมาก

จากการศึกษาความสำคัญ สภาพปัญหาและวิธีสอนคำศัพท์ในรูปแบบต่าง ๆ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจ และมีแนวทางในการสอนคำศัพท์โดยการนำเกมทางภาษามาประกอบในการสอน เพื่อสร้างแรงจูงใจ และกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น หากครูสามารถเลือกสรรคัดแปลงให้เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน (Weed. 1975 : 304 - 305) โดยคำนึงถึงภาษาที่ใช้ในเกม จำนวนคำศัพท์ และสำนวน เพียงพอในการนำไปใช้ประโยชน์ (จรุง แสงจันทร์. 2539 : 45) ฉะนั้น เกมฝึกภาษาจึงน่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยเสริมความรู้ในด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และสามารถมีโอกาได้ฝึกทักษะและใช้ภาษาเหมือนกับสถานการณ์จริงได้เป็นอย่างดี อีกทั้งเกมจะช่วยให้ห้องเรียนมีสภาพใกล้เคียงกับโลกภายนอก การฝึกภาษาโดยใช้เกมจะได้เรียนรู้ทั้งกฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ คำศัพท์ และทักษะต่างๆ เกมอาจจะใช้เป็นเครื่องมือติดตามผลการอธิบายของครู หรือใช้สำหรับฝึกทักษะในส่วนที่ครูต้องการได้ (สมพร วราวิทย์ศรี. 2540 : 3; อ้างอิงมาจาก Gasser and Waldman. 1979 : 54) และวิธีการสอนโดยการนำเกมทางภาษามาประกอบนี้ จะมีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษและก่อให้เกิดความคงทนในการเรียนรู้แก่นักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (สมพร วราวิทย์ศรี 2540 : 71) อีกทั้งช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และความสามารถทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งจะเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาในระดับสูงต่อไป

คำถามการวิจัย

1. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอน จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ได้มากน้อยเพียงใด
2. การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอน ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ และมีความคงทนในการเรียนรู้หรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเหล่าหนาด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 อำเภอเมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษากับกลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเหล่าหนาด ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 อำเภอเมือง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 จำนวน 10 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เกมประกอบ

ตัวแปรตาม ได้แก่

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ความคงทนในการเรียนรู้

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

4. กรอบเนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัย

กรอบเนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 12 เรื่อง ดังนี้

- 4.1 Parts of the Body
- 4.2 My Family
- 4.3 Things in my bedroom
- 4.4 Things in my bathroom
- 4.5 My classroom
- 4.6 My Subjects
- 4.7 My Uniforms
- 4.8 Kinds of Foods
- 4.9 Kinds of Drinks
- 4.10 Kinds of Fruits
- 4.11 My Pets
- 4.12 My Color



นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมประกอบการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง พัฒนาการด้านความรู้ ความเข้าใจ และการปรับประยุกต์ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งแปรผลจากคะแนนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบ และวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. ความคงทนในการเรียนรู้ หมายถึง ความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้โดยเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หลังเรียนทันที และภายหลังจากเรียนเสร็จแล้ว 2 สัปดาห์
4. เกมประกอบการสอน หมายถึง กิจกรรมการเล่นที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน ความคุ้นเคยต่อกัน ซึ่งต้องมีการแข่งขันกันอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยมีกฎ กติกา เป็นข้อตกลงร่วมกัน

อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้ผู้เล่นได้แสดงความสามารถของตนเอง การตัดสินใจ และจะต้องมีการประเมินผลความสำเร็จของผู้เล่นออกมาในรูปของการแพ้ ชนะ อีกด้วย

5. คำศัพท์ หมายถึง คำที่ได้จากคลังคำ (Lexicon) ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบความหมาย และได้เรียนรู้จากการวิจัยครั้งนี้

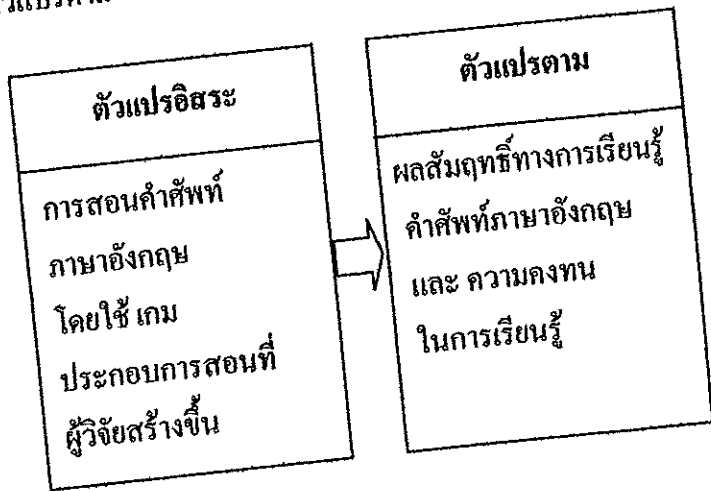
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยคาดว่าจะสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในกิจกรรมการเรียนการสอน ได้ดังนี้

1. ได้แผนการจัดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนที่มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้สอนคำศัพท์ให้เกิดการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนจะสามารถจดจำคำศัพท์ได้นาน และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนเรื่องอื่น ๆ ได้ดีขึ้น
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนทักษะภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อธิบายโดยแสดงให้เห็นภาพความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระ และตัวแปรตาม ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1



แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย